

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

I.

Sa Bardissa es un lloquet de sis ò set quarteradas de conradís amb un centenà d'amellès, unas quantas dotzenas de figueras de cristiá y un tancadet de figueras de mòro, que ténen fama d'essè ses millós del terme. Li vé es seu nòm ò bé de qu'antigament estava envoltat d'estaques d'uyastre aficadas en terra, fermadas à un travessé y travadas amb espinals, ravells y verduchs de romagué, ò bé de que qualcun des seus posseidós tengué s'intenció de ferli aquesta millora, qu'es cap y à la fi no li havia de costá un *patrocini*. Perque per allà no falta lleña y per sa part més llarga confronta amb sa partió de *Bini-farrell* qu'es de paret seca, y per aquest costat no es de tème qu'hey entr' à fé matx bestia de pèl ò de llana.

Conrava aquest lloquet es seu mateix propietari, qui no fa molt d'anys qu'encara duya cabeyera, calsons amb bufas y sabatas amb ventaya. Vestia à l'antiga y hey obrava igualment. Era un hòmo de bé à carta cabal y d'aquells que se va perdent sa llevó: no es posava may à n'es llit sense havè passat amb sa família el Sant Rosari y un caramull de Pare-nòstros, servantlo amb un de llágrimas de viu qu'estava penjat d'un clau à sa llá de sa cuyna. Havia tengut una catrelada d'infants, y amb sa suó des seu front, sa feyna d'ets atlòts y lo que li produhia es lloquet havia pogut surarlos y pujarlos à galiné, menjant una bona escudella de sopas ò de llegum cada dia, matant un bon porquet cada any per honrà es diumenges y qualche cabridet per ses fèstas anuals. Porem dí que de cap à cap d'any à n'aquesta família no li sobrava rès per omplí sa bossa; però tampòch li mancava rès per havè de colgarsè amb sa panxa buyda.

En quant à l'amo'n Jordi de Bini-farrell, axò ja son figas d'altre sostre. Éra un d'aquells pagesos de qui fa fé, que no han menesté ningú que los men-

per sa ma per fé es seu cap envant, y que per tot aquí ahont passen pòden dí: «*Jò som En Jordi.*»

Havia estat Retgidó y Tinent de Balie no sé quantas vegadas, y per cuydá ets interèssos d'altri no descuydava es seus pròpis. Era hòmo de roñó clòs, y d'axò s'havia escampat s'olò desde Sant Tèm d'Andraitx, fins à ses còvas d'Artá, y desde sas salinas de Santañy fins el Calvari de Pollensa. Escapollá tres ò quatre arrendaments d'aquella possessió qu'es de molta trèta, la tenia barato y hey cohi uns quants esplets de *padre y señor mio*. Axí no es estrañy que fós vé lo que deyan, que tenia esiojat un caxonet d'unsas d'òr posadas de cantell, y tan atapidas que no n'hauria trèta una amb sos dits ni encara que fós amb unas estenayas. Era viudo y no li havia dextat sa dòna més qu'una nineta que fonch sempre sa d'ets seus uys, que, avessuada de còcòu de sa mare y criada sensa politxó per son pare, estava avessada à fé sa seua pròpia voluntat encara que no sempre fós santa.

Essent com eran veynadas de tant pròp na Magdalena de Bini-farrell y na Tonineta de *Sa Bardissa*, bé es comprèn qu'havian d'essè amigas, qu'es veurian sovint y conversarian amb tota intimidat y confiansa. Y, ¿de qu'havian de conversá duas fadrinas etxarovidias y no mal caradas, qu'havian cumplit ja es denou anys y ninguna tenia encara obligació de fé es dijunis que mana la Santa Mare Iglesia? És clá que des seus enamorats. Un col-laboradó de L'IGNORANCIA pòt no trobá matèria per un article; però à una atlòta qui festelja y parla íntimament amb una amiga may li manca qualche còsa que contarli des seu enamorat. Y, ¿que'n direm si en tengués tres com cada una de sas nòstras pajesetas? Cada una, sensa contá es volandés, en tenia tres d'oficialment regoneguts, tres que no anávan d'amagatelljons, que no havian de passá serenas ni aguantá ruxadas per parlá per sa finestra, que sabian que cadascun tenia dos guerrés, y quant pegavan escanada sabian prenderho en paciència, arrufá sas espatlas y conformarsè amb sas ret-

glas establidas: tres que s'estimavan més pecá de cabessuts que de covarts, y se deyan: mentras hey haja vida hey ha esperansa. Y lo més notable es que na Tonineta en tengués tants, essent tant prim com era es seu adòt, y na Magdalena no en tengués més, ja per sa circumstancia d'essè pobila, ja per sa fama des caxonet de son pare, reclam molt poderós per atrèure tords à n'es xibiú.

Hem dit qu'eran amigas, y axò no fa que no es tenguessen un pòch d'enveja una à s'altra: na Tonineta à na Magdalena perqu'era més rica, y na Magdalena, perqu'encara que tengués ets uys més nègres, sas mans més finas y sa còua més llarga y espèssa, es vèya precisada à regonexe interiorment que na Tonina era més guapa. Sa lluna des seu miray no era bastant aduladora per durla enganada sobre aquest punt. Bé esperonelljava es seu amor pròpi; però es mirays son cabessuts y no es dexan convence: bé cercava rahons; però totas li sortian foradas com es buñòls. Na Tonineta era una *miniatura*: parexia una còpia *real* d'una pintura *idealista*. Bastava contemplarla un'estona per romandre com embabayats. Era tan senyora, tan agradosa, tan blanca, tan rossa, tan ben tayada y amb unas colors tan sanas que sas seúas *perfeccions* eran vertaderament perfeccions. De vegadas fèya feyna en es camp; però dirian que es sòl no gosava mirarles més que s'hòrabaxa, ò per entre ses jelsias des niguls, per no colrá es front y sas gal-tas d'aquella cara de xerafi.

Un capvespre de primavera na Magdalena prengué es seu coxí, s'en aná cap à Sa Bardissa per ajudá à sa seua amiga, qu'es cosia unas faldetas novas d'indiana, y després de parlá llargament de ròbas, capitol imprescindible en tota conversa femenina, y del qual se fa pòca menció en sas novèlas, n'ensatá un altra, diguentli:

—¿No tróbas, Tonineta, que ja fa massa temps qu'estam en lá com sa jaya Miquèla?

—No sé que vòls dí amb axò.

—Qu'es hòra de dí óu ò arri. Qu'es

temps corre que no s'atura, y nòltros no mos feym envant ni enrrera.

—Si no t'esplicas més clà me quedaré en dejú.

—¿No t'assembla qu'es nòltros enamorats son com una soméra véya que no mòu es pèus si no li tòcan s'esquena amb un verdañy? Si vénen à ca-nòstra per passà el temps y escaufà una cadira, lo milló seria dirlós: arruix: y si duan més bona intenció que l'esplicuen y qu'es determinen.

—Vòls que 't diga, Magdalena, que no ténch gens de frisséra de casarmè. Per ara estich molt bé amb mon pare y es germans. Tots m'estiman, y, ¿què sé jò si un estèrn m'estimarà tant còm èlls?

—Si tú téns vocació de tia ets més venturosa que jò que no ténch ni puch tení nebots.

—¡Foy! no dich tant. Jò no vuy essè un embarás p'es germans, ni vuy anà sola à una cuñada.

—Ydò, ¿qu'esperas? Tú, perqu'ets guapa y axarida et pensas que may faltaràn aucells à sa beguda.

—Axò cauria més bé per tú qu'ets rica, y sempre serás es milló partit de tot el terme.

—Vòls que 't diga, Tonineta, que qui festetja sa bossa no festetja sa cara, y que qui s'enamora per interés sempre es un pòbre enamorat.

—No sias tan esquitarella. ¿Qui t'assegura qu'En Jaume, per exemple, no t'estim amb tot es seu còr?

—¿Qui m'ho assegura? Es caxonet que diuen que mori pare té, y jò no l'he vist may.

—Axò es filá massa prim y volè sèbre si sa monèya té còua. En Jaume està bé; no ha mesté fé feyna per menjá: conta amb un tio capellá que ja té es pèus à sa fòssa, y prest será dueño d'una bona possessioneta.

—¿Es Niarons? ¡Vaja un nòm! Se pensaràn que sa madòna des Niarons sempre està posant llocadas. En Jaume perque té qualque còsa y es ben plantat y té bona parlària, es creu que totas sas fadrinas se mòren p'es seus padassets.

—¿Jelosa?

—Ni d'èll, ni d'ets altres, Tonineta. Però, ¿creuràs que'm sospit que tú el te miras amb bons uys?

—¿Jò? Et poria assegurá que may he parlat amb èll duas paraulas seguidas. Y sobre tot, jò no som d'aquellas qui cercan despujò un altá per vestirnè un altre. Però, si En Jaume no es per tú lo que jò'm pensava, ¿no'm dirás quin es es qui t'agrada més?

—Tots tres m'agradan, y ninguns m'acaban d'agradá.

—Lo mateix m'en prèn à mí. A tots es tres que vénen aquí y'm diuen que'm vòlen bé, à tots tres los tròb bessó y cloveya, condicions que m'atrèuan y altrás que'm repugnan, ventatjas y inconvenients; però ja sé que cercá un

jove sensa defectes seria lo mateix que cercá una figa de mòro sensa puas.

—¿Y un véy?

—Bastant defecte es essè véys, Magdalena.

—Ja veig que n'haurán de fé un apòsta per tú de pasta de congret.

—No preténg congrets, me bastan rahissas: però mirantho bé t'assegur qu'estaria més embarassada per triá que per afiná es centené d'una tròca de fil embuyada.

—Y, ¿qui triará per tú si tú no trias?

—Déu, y el gloriós Sant Antòni de Padua, à qui m'encoman tots es diumenges y festas quant vaig à missa.

—Axò si que'm fa riure. ¿Y si es qu'èlls te trian no t'agrada?

—M'agradará, perqu'estich segura que será es qui més me convenga.

—Per pensa y obra d'aquesta manera no havias menesté sa guapesa.

—Axí còm no hauria hagut menesté sa riquesa si Déu m'en hagués donada.

—Emperò, ¿còm sabrás que Déu te destina En Pere ò En Bernat ò qualsevòl altre des téus pretendents?

—D'una manera molt senzilla. Quant vénga s'hòra, si es méu còr no'm diu rès, faré parlá sa sòrt. Es méu germanet m'escriurá es nòms de tots èlls en paperets iguals, los enrodillaré, los posaré dins es méu capellet de pauma, y en nòm del Pare y del Fill y à las fòscas en cohiré un. Aquest haurá trèt sa jòya, y aquell à ne qui pertòch, si no la'm refúa, la possehirá tota sa vida amb pau y gracia de Déu.

—¿Dòna! axò seria posá à rifa sa téua má y es téu còr.

—Diguelí lo que vulgas. Un cégo se dexa guiá per un cuset y nòltros som cégos perque no sabem ni veym lo que ha de vení. Em posaré en sas mans de Déu, y després èll que fassa lo que bé li aparega.

—Tú téns massa fè, y estich ben cèrta qu'el señó Rectó no en demanà tanta quant predica.

—Molta fè dona molta d'esperansa, y el Bòn-Jesús se quexava en trobarnè pòca. ¿Y tú que farias à n'és méu lloch?

—Lo que fas contes de fé.

—¿Y es, si's pòt sèbre?

—Doná sa méua má à n'es qui més donará per conseguirla.

—¿Dòna! axò seria posarla à s'encant, posarla à pública subasta.

—Diguelí lo que vulgas. Qui bòn peix vòl menjá, de sa bossa li ha de costá.

—Y no estarias empagahida de qu'es saig en mitj de sa Plassa es posás à cridá: *Na Magdalena de Bini-farrell, ¿que'n direm? Na Magdalena de Bini-farrell, ala ¿qui hey diu més?* còm si se tractás d'un traçt de tèrra, ò d'unas casas véyas y mitj esfondradas.

—No sias xeuba, axò no es fa axí.

—¿Ydò, còm?

—Escolta, Tonineta. D'aquí à sis ò set setmanas será sa fésta d'es pòble, y

enguany será molt llohida perque han de benchí sa capella nòva des Sant Patró y plourán duros dins sa bassina. Uns quants dias abans agafaré es méus enamorats, y à cada un en particulá li diré *clarito*: Estimát, ara es s'hòra de veure si tú m'estimas. Fins ara hem anat de paraulas y jò vuy veure obras. Enguany téng es formal empeno de ballá sa primera y no hey ha vél: la vuy ballá còst lo que còst y maldament s'hagués d'esfondrá es campaná de la vila. Qui le'm farà ballá será es méu marit, qui no, ja pòt prende ets atapins y que no s'acòst ni'm fassa més ets entorns. No vuy veure bellumas ni enamorats amb so bras arronsat.

—¡Caspitèllo! Tú no téns pèls à sa llengo ni ruas à n'es front, y si jà'm pèrd per massa fè, téng pò que tú no't perdas per massa esperansa, ò per massa vivesa.—

Y axí còm heu va dí heu va fé na Magdalena.

ENRICH ROCH.

(Continuará.)

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

RONDAYA HISTÒRICA.

I.

Doscents y vint àns fà enguany

Si amb so méu conta no m'err

Que no fèran processó

P'el *Corpus* de Sant Miquèl.

—¡Gran noticia! (sént que diu

Qualque lectó.) ¿Axò mos trèus

Quant hey ha à Ciutat Parròquia

Que no'n fa may?—Es molt cèrt;

Però si arrib à essè Bisbe

(Que crech que ja hey ténch un pèu)

No n'hi haurá cap que no'n fassa,

Perque no vuy qu'ets estèrn

Se pensin qu'es nòstro pòble

Ses séues creències pèrd.

Sa processó no sortí

Ni lluhí es Rectó es seu tèrn,

Ni ets Angelets y ses Reynes

Corones y guarda-pèus.

Y ara si no vos fa sòn

Es méu xarrá sempitèrn,

Vos contaré una *Rondaya*

En versos flachs y xarèchs,

Y sabreu per quins cinch sòus,

Haventnè fèta à La Sèu,

No sortí sa processó

Del *Corpus* de Sant Miquèl.

Era axò l'any mil siscènts

Xexanta ú: son les deu

Des vèspre: sa nit es fòsca:

Casi ningú está despèrt,

Per més qu'es denòu de Juñy,

Fòra des fret de s'hivèrn,

No sia aquesta hòra una hòra

Pròpia per está cubèrts

Dins cortines d'estameña,

Des pavelló baix del Cèl.

Però en aquell temps, quin temps!
 En que p' es carrés deserts
 No hey havia gas, qu' haurien
 Cregut invenció d' Infern,
 Ni tan sols es fanals d' oli,
 Mocosos, s' havian trèt
 Que sa vida miserable
 Passavan fènt ets alèms;
 Ni serenos que cantàssan
 Amb més primó qu' uns Orfèus
 Fènt gárgares amb resòlis
 Per fé més dolços es bèls;
 Llavò, que no s' estilavan
Soirées, thés-danzants, concèrts,
 Balls, teatros, ni tertulies,
 Ni casinos, ni cafès,
 Tothòm, en tocá *La Queda*
 Aplegava ets seus arrèus
 Y à ca-séua s' estojava
 Més arrufat qu' un cá mè.

Aquest vespre que vos cont
 Venian des Mòll, distrèts,
 Cantant amb una guitèrra
 Cansons dolces còm à mèl
 Alguns jovensans alegres
 Qu' entre tots fèyan dos quèrns.
 Eran n' Albertí Damèto
 Marqués de Bellpuig, y sèt
 Amichs y parents, de cases
 De nobilíssim esmèlt.
 Ell devian dú pòchs fums
 Y es temps era bèn divèrs!
 Jò tròb qu' entre ara y llavònses
 Hey ha un poquet de bièl!

A devòra Sant Francisco
 Hey fèya posá es Govèrn,
 O sia el Senó Virey,
 Qu' era llavó Don Jusèp
 De Lanuza, centinèlles
 Per tení s' orde à cubèrt;
 Y se deyan *miquelets*
 Y eran soldats molt faèls.
 Quant sènt vení sa comparsa
 Cridant amb tal desconcèrt,
 Diu es *miquelèl*.—Qui va!
 A s' arma paupant es pèrn;
 Y es Marqués, que no es fa contes
 Que dins sa fosca l' acèrt,
 Li respòn tot desdenós:
 —¿Que no 'u veus, gran fariscèn?
 —¿Qui va, dich! (cria altra volta
 Es soldat plè ja de fèl.)
 —Cerqueu, si heu has mesté sèbre.
 —¿Qui va, dich! Mira qu' t' pèrds!
 —Pregunteu à n' el Dimòni.
 —¿A n' el Dimòni? Ydò jès!
 Y sense anarli amb més sòlfes
 Li péga un tir, y l' ajèu.

ALÍQUID.

(Seguirá.)

XEREMIADES.

Hem lletgit un comunicat d' *El Comercio* des dia 15 del present en el qual asseguran es seus anònims autós que lo que fèran dins Trinidad no va passá d' una *expansion de amigos y personas de confianza* treguent per testimoni de sa veritat es posadés d' aquell llòch que per nòltros son persones de tot crèdit.

Val més axí.

L' IGNORANCIA desitja que tothòm vaja p' es camí rècta y que ses expansions

entre amichs sian sempre de bòn gènero y d' aquelles que no estàn barayades amb sa bòn educació. Y si repròva lo mal fèt no es perque sia *beata* ni per anutjà ningú sinó per corretgi lo qu' ha mesté corretgi vènga d' allà hont vènga, perqu' aquesta es s' obligació de tot periòdich des seu gènero.

Si entre els autós des comunicat que anàran à fé es dia d' assueto hey va havé qualque Júde, segons asseguran, axò no mos ho varen dí ses persones de qui sabèrem ses nòves que tenim publicades, persones que mos merexan tant de crèdit còm es que firman dit comunicat; que si aquestes persones mos ho haguéssan dit còm à còsa cèrta també heu hauriam fèt públich per escarment des qui fan es papé de Júde.

Cadascú que ténga lo qu' es séu.

* *

—Escolta tú, ¿vòls una xeremiada?

—Dicta.

—Un capellá amich méu.....

—¿Amich mén? no que cauriam amb ses ires de s' *opinió..... pública*.

—Un capellá conegut nòstro...

—No que llavó qualque setmanari dirá que tenim molta coneguda amb sos capellans y mos dirá *Nèa*. Posaré un conegut nòstro.

—Però, si es capellá.

—¿Y qué? maldament; en pich qu' es conegut.

—Però si se tracta d' una missa.

—Ydò un capellá (sèch.)

«Un capellá (sèch) venia amb so car-
 »ril dins un cotxo que no hey devia ha-
 »vè cap carabinero y s' hi acostá un
 »subjècte.—Vòl fé favó de dí una missa
 »à Sant Antòni.—Per qui la ténch d' a-
 »plicá.—En acció de gracies d' havé
 »passat un *contrabando*, sense perill ni
 »desgracia.»

Axò es històrich. No aniria mal qu' ets empleats de consums volguéssan pendre es capellá y Sant Antòni per *cómplices* des *contrabando*.

* *

S' altra dia de pagès, vérem un anglès que cartera en ma estava prenguent apuntes embabayat devant sa Llònja; còm nòltros som molt curiosos mos hi acostàrem à demanarli de nòves, y procurant dexarmos entendre, li preguntàrem entre altres còses còm li agradava aquella òbra qu' hey fèyan. A lo qual contestá qu' a n' es seu concèpte valdria més tancá sa Llònja que no es seu jardí.

Seguint sa conversa mos dirigirem de cap à n' es Mòll y à lo milló tropasàrem amb sos rails des tram-via, y éll quant vé allò prèn es llibre y apunta:

«*Protejer médicos y carpinteros.*»

Li preguntàrem que volia dí allò, y mos contestá que n' arribá à n' es seu país proposaria una construcció igual à fi de qu' es fustés tenguéssan ròdes y

fuells per fé y es metges caps per adobá. Nòltros no estàm conformes del tot amb so seu projecte perqu' es fustés creym que preferirian fé carros per trajiná lo que trajinan es *wagons*; y en quant à n' es metges, si vòlen fé feyna lo que sòbra son caps per adobá.

* *

—Molt m' agradaria sèbre de lletra per podè lletgi L' IGNORANCIA cada diumenge, quant veix qu' En Tòni riu tant cada vegada que le pòt tení.

—¿Ydò perque no n' aprens?

—¿Ay! l' amo, perque som vèy. Però jò vos assegur que no succehirá axí amb sos méus infants, maldament me còst lo que me còst, y haja de regalá un anèl à n' es mèstre es dia des seu Sant.

Per de prònta En Tòni que la té, la m lletgeix y aprench còses que no sabia. Es mal está en que molts de diumenges no arriba à la vila.

—Sa culpa la té es no suscriurersi. Si hey estigues suscrit la t' enviarian p' es corrèu y no te costaria més que una pesseta cada sètze números.

—Teniu rahó. Jò 'u faria si es reparatidó de la vila fòs més exacta y puntual.

—Sápigues ydò qu' encara es des millorets qu' hey ha per sa part forana, segons diuen.

* *

—¿Tumeu?

—¿Que téns?

—¿Y kin señal k' à sa Plassa des Banch de s' Oli no hey crèxan bé ets *eucaliptus*?

—Fosca, perque s' hi mòren.

—¿Sabs si lus regassen en s' estiu!

—¿Ca! T' enganes. Se mòren perque aqueixa casta d' abres vòl emanacions pestilentes, y dins Ciutat no n' hi ha.

—¿Ke dius? ¿Y ses clavegeres? ¿Y ses cubetes urinaries? ¿Y ses estables? ¿Y ses recunades?.....

—Bòno, jò vuy dí d' aygos embassades.

—Sabs k' has de dí tú; ke ki pòch t' atañy pòch te plañy. Ja veurás ke succehirá amb sus abres k' ara hey ha, si no plòu tot s' estiu.

~~~~~

Circunstancies qu' ha de tení un' espòsa per fé venturós es seu marit.

1.ª No havé vist mal exemple dins ca-séua.

2.ª Havé estada educada dins sa séua classe.

3.ª Que ténga salut, robustès y sia falaguera.

4.ª Que sápia dirigí sa casa.

5.ª Que conega es caracte des seu marit.

6.ª Que vertaderament l' estim.

7.ª Que no l' engañy, ni per broma.

8.ª Que l' respècti sense veneració.

9.ª Qu' heu mir tot amb interés.

10.ª Que ténga pòques conegudes y cap amiga.

11.ª Que sia molt econòmica.

Y còm à *Post Data* que duga un bòn bossòt..... y s' homo un'altra.

DESCRIPCIÓ DE BAÑALBUFAR. (*)

El curiós
Qui desitja veure
Y gusta de beure
Bòn ví per gustar,
En Mallorca
Que busch sa muntanya,
Trobarà cucaña
En Bañalbufar.

Un hermós
Paradís terreno
Veurá, fèt ameno
Tot un penálá:
Cada ròca
Jardí ser enseña,
Y es hòrt cada peña
En Bañalbufar.

De ayguas vivas
Sé llòchs abundosos,
Hey ha avenchs preciosos
Per refredár;
Més que s' aygua
Los vins s' aplaudexen,
Qui à tots escedexen
En Bañalbufar.

Entre peñas
Parrals de gran medra,
Entre pedra y pedra
Se troban sens par,
Y suchs donan
Que Plinio admirava
Quant dels vins parlava
En Bañalbufar.

Deya Plinio
Que es generosissim
El vi exquisitissim
Del reyna Balear,
Y ho deya
Per los vins dels flascos
Umplits en peñascos
En Bañalbufar.

De tot l' orbe
Mallorca s' en porta
La palma per porta
De vi singular:
Y en Mallorca
Millor à porfia
Es el vi qui es cria
En Bañalbufar.

Perqu' es crèga
Veritat tan cèrta
Venga gent espèrta,
Anemlo à provar,
Y veurem
Que cap llòch se tròba

De tant bona pròva
Còm Bañalbufar.

Cèrt bòn vi
Binisalem dona,
Y es de Barcelona
Per past pòt passar:
Vi comú
Que piula en la bota:
Val més una gota
De Bañalbufar.

De Florència,
De Monte Pulsano,
De Orvieto y Senzano
Son vins de alabar;
Més, vi prim
Molt més còsa rica
Se cria, y no pica,
En Bañalbufar.

Si de Sitjas
Vòlen malvasia,
Y vèlen que sia
Bòna per entrar,
Lo cèrt es
Qu' en tal such abunda
Y admira è inunda
A Bañalbufar.

Si de Italia
El vi *abocato*
Per dols fa son *fato*
Y prest fa suar,
Ab dulsura
Uns vinets encaxen
Qui en moscatells naxen
En Bañalbufar.

En Germania
Y Fransa bravetjan
D' uns vins qu' espiretjan,
Que sòlen usar.
Y tots callan
Quant à crema rèba
Vi de giró's tròba
En Bañalbufar.

De Pollènsa
Vin blanch de Muntona
Es còsa molt bona,
No es per desjectar.
Dels mateixos
De més valentia
Ni hey ha 'vuy en dia
En Bañalbufar.

Per remate
Si en Nápolis such venan
Que ab glòria anomenan
Llàgrima sens par:
Si ab son llanto
Pampol rodad plòra,
Tals llàgrimas fòra
Trèu Bañalbufar.

A Maria
Y à Rosa de Llima
Ser de tanta estima
Se deù senàlar.
Son amparo
Feu qu' ab gran victòria
Després de la Glòria
Ve Bañalbufar.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Cada cent anys es un sigle.

SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha Teatros.

2. En qu' hey ha blat.

3. En que té saferetx.

4. En que té arena.

TRIÀNGUL....—Palma-Palm-Pal-Pa-P.

PREGUNTES....—1. Ses ortigues.

2. Ses passes.

3. Poll-Llop.

4. Es des blat.

FUGA.....—Fé bi y no mires à qui.

ENDEVINAYA.—Un tamboré de La Sala.

LES HAN ENDEVINADES:

Dèu.—Un Xubèch, un Sabatí de cama llarga

y un més alt qu' un Pi.

Nòu.—Un Amich mèu.

GEROGLIFICH.

DIT ALLI BRD PI K DD

Corpus

ERPENT

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un caragòl à un cèp?

2. ¿Y un molí à un hòmo?

3. ¿Y un pòrch à una arada?

4. ¿Y un rebosillo à un animal de ploma?

JORDI DES RECÓ.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, es nòm d' un poble de Mallorca; sa 2.ª, es nòm d' un vent; sa 3.ª, sa tercera persona d' un verb castellà, y sa 4.ª, es nòm d' un que nega s' existència de Deu.

COLAU CALIU.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo més cá del mon?

2. ¿Quant es que'l Rey ni ningú ha mesté criats?

3. ¿Quin bòn fíy serà que son pare el cridi y no li respondrà?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

E. .O..U. .E...E .AU E. .I.OU.

J. S.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es axò?

Dèu no 'n veu,

El Papa tampòch,

El Rey qualche pòch,

Y nòltros sempre.

UN AMICH MÈU.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

(*) Encara que no sia estil de L' IGNORANCIA publica poesias estranyas à sa sèua redacció, creym que de tant en tant no caurá mal que ni posem qualcuna des temps passat mentras sigan inèdites, d' autor mallorquí y apropiadas à n' es nòstro periòdich.